

Arrest

nr. 106307 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DOUTREPONT, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van ascendent, meer bepaald als ouder van twee minderjarige Belgische kinderen.

1.3. Op 21 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 14 maart 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag gebeurde onder een valse identiteit. Betrokkene zou in werkelijkheid (B.R.) heten (aanvraag op basis artikel 9bis dd. 09.01.2013).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt op dat de verzoeker niet over de vereiste bekwaamheid beschikt, aangezien deze zich bij het indienen van het beroep heeft bediend van een valse naam. Het gebruik van de valse identiteit wordt door de verzoeker ook expliciet toegegeven en verwerende partij betoogt dat een niet bestaande persoon zich niet in rechte kan voorzien.

De Raad kan niet ingaan op het verzoek van de verwerende partij om de verzoeker onbekwaam te verklaren om het onderhavige beroep in te dienen.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker zich van een valse identiteit heeft bediend niet in de weg staat dat een vreemdeling, ten overstaan van wie door de gemachtigde een beslissing is genomen, over het vereiste belang beschikt om die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan te vechten, tenzij zou blijken dat het beroep tot nietigverklaring zelf door bedrog is aangetast, quod non in casu. (zie in deze zin RvS 23 november 2009, nr. 198.144; RvS 31 oktober 2008, nr. 187.572).

Het zich bedienen van een valse identiteit volstaat bijgevolg niet om het beroep als niet ontvankelijk te beschouwen. Ook al heeft verzoeker zich van een valse identiteit bediend, de verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat er in casu sprake is van een niet bestaand persoon.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40 ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, §4, 5^e lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), van het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen, van het proportionaliteitsprincipe, van de manifeste appreciatiefout, van het principe van een behoorlijke administratie, van het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt, van de zorgplicht en van het principe van het geloof gehecht aan de akten.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Enig middel afgeleid uit de overtreding :

- ***van de artikels 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het artikel 52 § 4, alinea 5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981,***
- ***van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden,***
- ***van het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen,***
- ***van het proportionaliteitsprincipe,***
- ***van de manifeste appreciatiefout,***
- ***van het principe van een behoorlijke administratie,***
- ***van het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt,***
- ***van de zorgplicht,***
- ***van het principe van het geloof gehecht aan de aktes ;***

DOORDAT

De bestreden akte steunt op de volgende beschouwingen :

« De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag gebeurde onder een valse identiteit. Betrokkene zou in werkelijkheid (B.R.) heten (aanvraag op basis artikel 9bis dd. 09.01.2013).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. ».

TERWIJL

1. Schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980

Het artikel 40ter schrijft voor dat :

« De bepalingen van huidig hoofdstuk zijn toepasbaar op leden van de familie van een Belg, voor zo ver dat het :

- de leden van de vermelde familie in het artikel 40bis, § 2, alinea 1,1° tot 3° betreft, die de Belg vergezellen of komen vervoegen ;

- de leden van de familie vermeld in het artikel 40bis, § 2, 1ste alinea, 4° betreft, die de vader en de moeder zijn van een minderjarige Belg, die blijf geven van hun identiteit door middel van een identiteitsdocument en die de Belg vergezellen of komen vervoegen. ». (vrije vertaling)

Het artikel 40bis schrijft voor dat :

« 1ste §. Onverminderd de meer gunstige bepalingen behouden in de Europese wetten of reglementen waarvan de leden van de familie van een burger van de Unie zich zouden kunnen doen gelden, zijn de bepalingen hierna op hen van toepassing.

§ 2. Worden beschouwt als zijnde leden van de familie van een burger van de Unie :

(...)

3° de nakomelingen of de nakomelingen van de echtgenoot of partner beoogd door het 1ste of 2de °, minder dan 21 jaar oud of die ten hun laste is, die hen vergezellen of hen komen vervoegen, voor zo ver dat de vreemdeling komt vervoegen, heeft de geregistreeerde echtgenoot of de partner het hoederecht, in geval van gedeeld hoederecht, op voorwaarde dat de andere titularis van het hoederecht zijn akkoord heeft gegeven ;

4° de nakomelingen en de nakomelingen van de echtgenoot of de partner beoogd door het 1ste en het 2de die ten hun laste zijn, die hen vergezellen of komen vervoegen. ». (vrije vertaling)

Het artikel 52, § 4, alinea 5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 schrijft voor dat :

« Het lid van de familie die zelf geen burger van de Unie is en die zijn familieband aantoonst overeenkomstig met het artikel 44, dient een aanvraag in tot een verblijfskaart voor familielid van een burger van de Unie nabij de gemeentelijke administratie van de plaats waar hij resideert door middel van een document overeenkomstig het model behouden in de bijlage 19ter.

In dit geval, na controle van de residentie, wordt de geïnteresseerde ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een immatriculatie-getuigschrift van het Model A voor een duurtijd van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden van « Minister van Tewerkstelling en van het Werk of die behouden zijn in de tweede paragraaf van de tekst op de 1ste zijde van dit document, werden verwijderd. Nochtans, indien de vreemdeling het bewijs niet levert van zijn familieband overeenkomstig met het artikel 44 ter ondersteuning van zijn aanvraag, neemt de burgemeester of zijn afgevaardigde zijn aanvraag niet in overweging door middel van een document overeenkomstig met het model behouden in de bijlage 19 quinquies. Hij geeft geen bijlage 19ter af]

Na controle van de residentie, wordt de geïnteresseerde ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een immatriculatiegetuigschrift van het model A voor een duurtijd van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden van « Minister van Tewerkstelling en van Werk of », die behouden zijn in de tweede paragraaf van de tekst op de 1ste zijde van dit document, werden verwijderd.

§ 2. Gedurende de aanvraag, of ten laatste, in de drie maanden volgend op de aanvraag van het lid van de familie, is deze ertoe gehouden volgende documenten voor te leggen :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig met het artikel 41, alinea2, van de wet ;

2° de documenten die in staat stellen om op geldige wijze de condities te vervullen behouden in de artikels 40bis, §§ 2 en 4 of 40ter, van de wet, die op hem toepasselijk zijn.

§ 3. Indien, na het beëindigen van deze duurtijd van drie maand, het lid van de familie alle vereiste bewijsdocumenten niet heeft voorgelegd, of indien blijkt uit de controle van de residentie dat het lid van de familie niet verblijft op het territorium van de gemeente, zal de gemeentelijke administratie de aanvraag weigeren door middel van een bijlage 20, dat in dergelijk geval, een bevel tot het verlaten van het territorium bevat. Er wordt overgegaan tot het intrekken van het immatriculatie-getuigschrift.

§ 4. Indien het lid van de familie de vereiste documenten heeft voorgelegd, zal de gemeentelijke administratie de aanvraag overdragen aan de afgevaardigde van de minister.

(...).

Indien de minister of zijn afgevaardigde het recht op verblijf niet toekent, wordt deze beslissing betekend aan het lid van de familie door middel van een document overeenkomstig met het model behouden in de bijlage 20, dat in dergelijk geval een bevel tot het verlaten van het territorium bevat. Er wordt overgegaan tot het intrekken van het immatriculatie-getuigschrift » ». (vrije vertaling)

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat de verzoeker, ter ondersteuning van zijn aanvraag tot vestiging, wel degelijk volgende documenten heeft voorgelegd :

- een kopie van de bijlage 26 (afgeleverd in het kader van zijn asielaanvraag) ; deze bijlage werd opgesteld onder de valse identiteit van de verzoeker, met name « (M.R.) » ;
- zijn internationaal Russisch paspoort opgesteld onder zijn werkelijke identiteit, met name « (B.R.) » ;
- de geboorteaktes van zijn twee Belgische kinderen, geboorteakte in dewelke de erkenningen van vaderschap behouden zijn door de verzoeker afgelegd nabij de bevoegde gemeentelijke diensten voor elk van zijn kinderen.

Zoals de Raadsman van de verzoeker heeft aangegeven aan de bevoegde dienst van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, is het onmogelijk, voor de verzoeker, om-deze aanvraag-tot vestiging -te-kunnen uitvoeren onder-zijn werkelijke identiteit.

Inderdaad, in haar e-mail van 6 februari 2013, heeft de Raadsman van de verzoeker aangegeven aan de bevoegde dienst van de Dienst voor Vreemdelingenzaken dat :

« (...) zoals dit bevestigd werd door de dienst « Fraude » van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, is het niet mogelijk om de identiteit van een persoon te wijzigen die nog niet geniet van een verblijfstitel op Belgisch territorium.

Ik zal dus moeten wachten tot mijn cliënt in het bezit is van een verblijfstitel op Belgisch territorium alvorens de aanvraag tot rectificatie van zijn identiteit in te dienen nabij de dienst « Fraude » van de Dienst voor Vreemdelingenzaken (door middel van zijn residentiegemeente).

De geboorteaktes van de twee Belgische kinderen van mijn cliënt, vermelden beide de « valse » identiteit van mijn cliënt.

Nochtans, ter onderzoek van de gevoegde documenten aan de 9bis aanvraag, zal u vaststellen dat de twee vermelde identiteiten wel degelijk overeenstemmen met dezelfde persoon. ». (vrije vertaling)

Het simpele feit dat de verzoeker deze aanvraag tot vestiging heeft ingediend onder een « valse identiteit » volstaat niet om te beschouwen, zoals de Dienst voor Vreemdelingenzaken het nochtans doet in de bestreden beslissing, dat « de betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. », dit louter omdat deze aanvraag tot vestiging werd ingediend onder een valse identiteit.

Inderdaad, deze aanvraag kon niet worden geformuleerd onder een valse identiteit van de verzoeker, deze valse identiteit kan niet gewijzigd worden na de afgifte van zijn 1ste verblijfstitel.

Bovendien, werden de twee geboorteaktes voorgelegd door de verzoeker (geboorteaktes van zijn twee Belgische kinderen) opgesteld onder de valse identiteit van de verzoeker.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat de bestreden beslissing de beoogde bepalingen van het middel heeft geschonden.

2. Schending van het principe van een behoorlijke administratie, van de ontbrekende, inexacte, onvoldoende en contradictorische motivering en, vanaf dan, van het gebrek aan toegelaten wettelijke motieven, van het voorzichtigheidsprincipe en van de manifeste appreciatiefout

a) In theorie

Het principe van een behoorlijke administratie omvat meerdere noties en verplicht de administratie, meer bepaald de Dienst voor Vreemdelingenzaken, om haar beslissingen te nemen met inachtneming van een zeker aantal principes (zie Y. VAN MENDEL, « Het Beginsel van behoorlijk bestuur », Kluwer, 1990, p. 10 en volgende).

De administratie moet met name de rechten van verdediging de regel van een evenwichtige procedure, de noodzaak tot onpartijdigheid en het minutieus voorbereiden van administratieve beslissingen respecteren

Het principe van een behoorlijke administratie moet ook in samenhang gelezen worden met de principes van het voorzichtig en minutieus omgaan van de administratie, wanneer ze zich uitspreekt over een zaak, door de nodige maatregelen te treffen en het zoveel als mogelijk bijeen verzamelen van informatie relatief aan de zaak.

Dat de Raad van State geoordeeld heeft dat het middel getrokken uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur gegrond is wanneer wordt vastgesteld dat « de tegenpartij de bestreden beslissing genomen heeft (...) zonder kennis te nemen van de vorderingstoestand van het project ; dat wanneer ze zich had ingelicht in dit opzicht bij de aanvragers of hun Raad, ze vernomen zou hebben dat het project in kwestie op gang was om gerealiseerd te worden » (v. C.E. n° 77.273, 30.11.1998, vrije vertaling).

b) Per e-mail van 6 februari 2013, heeft de Raadsman van de verzoeker aan de bevoegde dienst van de Dienst voor Vreemdelingenzaken volgende elementen gecommuniceerd :

« Ik kom terug op deze zaak en geef gevolg aan ons telefonisch onderhoud van vandaag.

Overeenkomstig met hetgeen ik u meegedeeld heb per telefoon, zal u in bijlage bij huidige een kopie vinden van de 9bis aanvraag en van haar bijlagen, aanvraag ingediend per aangetekend schrijven op datum van 9 januari 2013.

De aanvraag tot vestiging ingediend door mijn cliënt werd gedaan onder een « valse » identiteit.

Nochtans, en zoals dit bevestigd werd door de dienst « Fraude » van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, is het niet mogelijk om de identiteit van een persoon te wijzigen die nog niet geniet van een verblijfstitel op Belgisch territorium.

Ik zal dus moeten wachten tot mijn cliënt in het bezit is van een verblijfstitel op Belgisch territorium alvorens de aanvraag tot rectificatie van zijn identiteit in te dienen nabij de dienst « Fraude » van de Dienst voor Vreemdelingenzaken (door middel van zijn residentiegemeente).

De geboorteaktes van de twee Belgische kinderen van mijn cliënt, vermelden beide de « valse » identiteit van mijn cliënt.

Nochtans, ter onderzoek van de gevoegde documenten aan de 9bis aanvraag, zal u vaststellen dat de twee vermelde identiteiten wel degelijk overeenstemmen met dezelfde persoon

Ik dank u van rekening te willen houden met deze gevoegde documenten in bijlage en van ze over te dragen aan de Nederlandstalige sectie van uw dienst voor bijkomend onderzoek in het kader van de aanvraag tot vestiging van mijn cliënt.

Mag ik u vragen van mij de goede ontvangst van deze e-mail te bevestigen. » (vrije vertaling)

De Dienst voor Vreemdelingenzaken bevestigde de goede ontvangst van deze e-mail alsook de transfert naar de behandelende agent van de aanvraag tot vestiging ingediend door de verzoeker.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat de bestreden beslissing op geen enkele manier de elementen behouden in voorgenoemde e-mail beantwoord.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat, terwijl ze in het bezit zijn van alle noodzakelijke elementen, de Dienst voor Vreemdelingenzaken het niet nuttig geacht heeft om bijkomende instructiemaatregelen te nemen, zoals de realisatie van een ADN-test, dat, in huidig geval, had kunnen in staat stellen dat de verzoeker, zijn werkelijke naam wel degelijk « (B.R.) » en bijgevolg de vader van de twee Belgische kinderen waarvan hij de vaderschap heeft erkend door middel van het gebruiken van zijn valse identiteit die hij heeft gebruikt in het kader van zijn asielprocedure.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat door het nemen van de bestreden beslissing en door het motiveren zoals ze gemotiveerd werd, de tegenpartij de principes beoogd door het middel heeft geschonden.

3. Schending van het artikel 8 van Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

De verzoeker heeft, ter ondersteuning van zijn aanvraag tot vestiging, de documenten voorgelegd die wel degelijk in staat stellen van te bevestigen dat hij de vader is van de twee Belgische kinderen waarvan hij de vaderschap heeft erkend onder een valse identiteit in het kader van zijn asielaanvraag.

Er dient te worden verduidelijkt dat, volgens de jurisprudentie met betrekking tot de toepassing van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, stemt het familiaal leven niet noodzakelijk overeen met het huwelijk :

« het artikel 8 heeft niet alleen betrekking tot het familiaal leven in rechte maar ook met betrekking tot het familiaal leven in feite » (Drzemczewski, « Le droit au respect de la vie privée », p. 11).

Het Europees Hof heeft beschouwd dat « voor een ouder en zijn kind, is het samenzijn een fundamenteel element van het familiaal leven » (Arrest OLSON van 24/03/1988, serie A, n° 130, p.29 § 59).

Het is zeker dat, in hypothese, quod non, de verzoeker verplicht moest worden van het Belgisch territorium te verlaten, hetgeen een schending zou uitmaken van het voorgenoemde artikel 8.

Inderdaad, wanneer een vreemdeling een familie heeft in een gegeven land, is het weigeren van hem toe te laten tot dit land of de beslissing van het verwijderen of uitzetten van dit land, mogelijks het vergallen van de toekomst van zijn familie tot gevolg.

In dit opzicht, heeft het Europees Hof beschouwd dat :

« Het recht van een persoon om binnen te dringen en zich te vestigen in een land in dewelke zij geen onderhorige is, wordt niet als dusdanig gegarandeerd door het Verdrag ... ; het is exact dat, in zekere omstandigheden, het weigeren van het laten binnendringen van de personen van een bepaald land, of van ze toe te laten zich te vestigen, zou tot gevolg kunnen hebben dat deze personen gescheiden worden van de naaste leden van hun familie, hetgeen zware problemen tot gevolg zou kunnen hebben in de zin van het artikel 8 van het Verdrag (beslissing Commiss. van 24 april 1965, verzoek. n° 1855/63, Ann. Conv., vol. VIII, p. 203 en volgende). ».

In huidig geval, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden met het bestaan, in hoofde van de verzoeker, in België, van een familiaal leven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

4. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve aktes

De verzoeker weerlegt de motivering van de bestreden aktes en beslissingen omdat ze inadequaat zijn ; dat een grondig onderzoek van de behouden en ontwikkelde argumenten niet gerealiseerd is geweest ; dat ze vanaf dan inexact is.

Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen." Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn."

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is.

De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft—als—doel—dat—de—betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E.. 1989).

Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D YANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrêt 42.488).

Er dient immers op te worden gewezen dat de administratie ertoe gehouden is « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Doc. Parl. Sénat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling)."

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" principe van een behoorlijke administratie als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Wanneer de verzoekende partij in haar verzoekschrift een middel opwerpt dat beperkt is tot een amalgaam van feiten, klachten tegen het bestuur en begrippen zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze de rechtsregel aan te geven die zij geschonden acht, noch een omschrijving te geven

van de wijze waarop de regel geschonden werd, wordt in beginsel ambtshalve de onontvankelijkheid van het middel vastgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoeker de schending aanvoert van *'het principe van het geloof gehecht aan de aktes'*. Het is de Raad niet duidelijk welke rechtsregel door de verzoeker bedoeld wordt, noch wordt dit verduidelijkt in de bestreden beslissing. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. Verzoeker diende een aanvraag in voor een verblijfskaart als ouder van twee Belgische minderjarige kinderen. Desbetreffend artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

(...)

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

3.7. Artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

3.8. Naar aanleiding van zijn in punt 1.2. vermelde aanvraag, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker twee geboorteakten van zijn kinderen voorlegde, waarin de vader wordt aangeduid onder de

naam R.M., alsook een Russisch paspoort op naam van R.B. De aanvraag zelf werd ingediend onder de naam R.M. Deze feiten worden door verzoeker niet betwist.

Derhalve blijkt duidelijk dat verzoekers meegedeelde identiteit in de aanvraag, vermeld in punt 1.2., niet overeenstemt met de identiteit zoals die blijkt uit het paspoort.

In het administratief dossier bevindt zich voorts de in punt 1.1. vermelde aanvraag van 9 januari 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die door verzoeker werd ingediend onder de naam R.B met voorlegging van het Russisch paspoort op naam van R.B.

In het administratief dossier bevindt zich tenslotte een mail van 6 februari 2013 waarbij de raadsvrouw van verzoeker aan de gemachtigde meldt dat de in punt 1.2. vermelde aanvraag onder een "valse naam" werd ingediend en dat de twee voorgelegde geboorteakten van de Belgische kinderen van verzoeker werden opgesteld onder de valse identiteit van verzoeker.

Waar verzoeker zijn identiteit niet aantoont conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, acht de Raad het dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoeker gebeurde onder een valse identiteit.

De Raad acht het dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat *"De aanvraag gebeurde onder een valse identiteit. Betrokkene zou in werkelijkheid (B.R.) heten (aanvraag op basis artikel 9bis dd. 09.01.2013)."*

3.9. Verzoeker betoogt dat het enkele feit dat de aanvraag werd ingediend onder een valse identiteit niet volstaat om te oordelen dat aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet is voldaan, noch blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde deze voorwaarden heeft onderzocht.

De Raad benadrukt dat t.a.v. ouders van Belgische minderjarige kinderen er slechts twee voorwaarden worden geformuleerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name het aantonen van de identiteit en de afstammingsband.

Waar verzoeker zelf aangeeft dat hij de in punt 1.2. vermelde aanvraag indiende op basis van een valse identiteit voldoet hij niet aan de voorwaarde van het aantonen van identiteit noch toont hij zijn afstammingsband aan wanneer hij toegeeft dat de geboorteakten werden opgesteld op basis van deze valse identiteit.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de gemachtigde de voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend noch dat hij op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie."*

3.10. Verzoeker betoogt dat het onmogelijk was om de in punt 1.2. vermelde aanvraag in te dienen onder zijn werkelijke identiteit. Hij verwijst naar de mail van 6 februari 2013 waarin zijn raadsvrouw meldde aan de gemachtigde dat het volgens de dienst Fraude van de Dienst Vreemdelingenzaken niet mogelijk is om de identiteit van een persoon die nog niet in het bezit is van een verblijfstitel op Belgisch grondgebied te wijzigen.

Hij bekritiseert het gegeven dat de gemachtigde omtrent deze meegedeelde informatie niets vermeldt in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast evenwel dat verzoeker zich zelf tegensprekt daar de in punt 1.1. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 9 januari 2013, die dus dateert van voor de in punt 1.2. vermelde aanvraag van 28 januari 2013, wel werd ingediend onder de werkelijke naam, met name R.M., van verzoeker en op voorlegging van zijn Russisch paspoort die deze identiteit bevestigt.

Verzoeker maakt dus niet duidelijk waarom hij de in punt 1.2. vermelde aanvraag eveneens niet op basis van zijn werkelijke identiteit kon indienen voor zover die wordt bevestigd door een geldig paspoort.

Daargelaten de vraag of er al dan niet omtrent de mail van 6 februari 2013 diende te worden gemotiveerd, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan het kernmotief van de bestreden beslissing, met name dat de aanvraag werd ingediend onder een valse identiteit, dat verzoeker derhalve zijn identiteit noch afstammingsband aantoont en dus niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het gebruik van een valse identiteit wordt door verzoeker uitdrukkelijk toegegeven en is voldoende om de beslissing te schragen.

Met zijn betoog omtrent de mail van 6 februari 2013 slaagt verzoeker er niet in om dit motief, met name het gebruik van een valse identiteit, te weerleggen.

3.11. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde op de hoogte was van verzoekers gebruik van een valse naam bij de aanvraag vermeld in punt 1.2. en dat de gemachtigde bijkomende instructiemaatregelen, zoals het afnemen van een DNA-test, had moeten nemen om verzoekers ware identiteit en afstammingsband te kunnen vaststellen.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)

In casu dient derhalve te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De Raad benadrukt dat waar de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel, quod in casu, er op gewezen dient te worden dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De Raad benadrukt in casu dat de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de verzoeker gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen.

Het kwam verzoeker aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en het komt verzoeker toe om bij het aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden verbonden aan het recht op verblijf als familielid van een Unieburger. De verwerende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat het aan de verzoeker zelf en niet aan de gemachtigde toekomt om zijn identiteit aan te tonen.

3.12. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend onder een valse identiteit en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoeker.

De verzoekende partij maakt geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, §4, 5^e lid van het Vreemdelingenbesluit, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht noch van het proportionaliteitsbeginsel wordt aangetoond. Een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond.

Dit onderdeel van het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.13. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door zijn ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wordt niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89)

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In die zin is artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat aan de familieleden van een Belg onder meer oplegt hun identiteit aan te tonen, een bepaling die gericht is op migratiecontrole en steunt op overwegingen van openbare orde.

Verzoeker toont met zijn betoog dat hij vader is van twee Belgische kinderen en dat de weigering van verblijf 'mogelijks' het vergallen van de toekomst van zijn familie tot gevolg heeft niet concreet aan op welke wijze zijn gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissing.

De Raad stelt vooreerst samen met de verwerende partij vast dat de door de verzoeker aangevoerde gezinsband met twee minderjarige Belgische kinderen niet blijkt uit de voorgelegde geboorteakten, waarin aangegeven wordt dat de kinderen erkend werden door de heer (R.M.). Verzoeker beweert echter in werkelijkheid de naam (R.B.) te dragen. Het is dan ook aan hem om de nodige stappen te

ondernemen om de aangevoerde afstammingsband te bewijzen door een wijziging van de geboorteakten van de twee kinderen en dit via de geëigende procedures.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten, in casu artikel 40ter van de Vreemdelingenwet (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De scheiding zal mogelijks van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van de gezinsbanden. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Daarenboven stelt de Raad vast dat door een weigering van verblijf en afgifte van bevel niet wordt verhinderd dat de echtgenote en kinderen van verzoeker hem bezoeken in zijn land van herkomst, noch dat verzoeker zijn echtgenote en kinderen kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden, noch dat verzoeker zijn echtgenote en kinderen desgevallend in België bezoekt mits vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden. De Raad wijst erop dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de (korte) scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en kinderen en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden.

Verzoeker maakt voorts geen melding van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst of elders wordt verder gezet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Dit onderdeel van het enige middel is niet gegrond.

Er wordt geen middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. W. MOMMAERS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. MOMMAERS

M. MAES